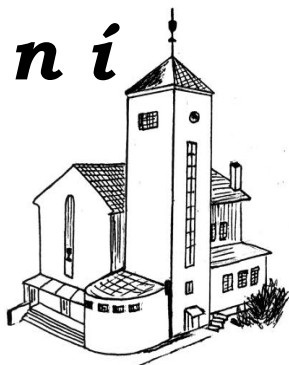

Velikonoční Sborové listy 2011

Českobratrská církev evangelická, sbor Mšeno u Mělníka

Hospodin bude Králem nad celou zemí

*Hospodin bude Králem nad celou zemí; v onen den bude
Hospodin jediný a jeho jméno jediné.*

(Zachariáš 14,9)

*Vždyť víme, že ten, kdo vzkřísil Pána Ježíše, také nás
s Ježíšem vzkřísí a postaví před svou tvář spolu s Vámi.*

(2. Korintským 4,14)

Velikonoce jsou nejvýznamnějším křesťanským svátkem. Neuvěřitelná zpráva o zmrtvýchvstání Ježíše Krista nám znovu připomíná, že síly zla a všeho nemravného včetně ohýbání práva nejsou skutečnými pány na zemi.

Z pohledu běžných každodenních zkušeností s arogancí moci, neochoty, mlčení atd. nám může být někdy až úzko. Úzko bylo zcela jistě i Ježíšovi, když byl vyslýchán a zcela protiprávně odsouzen k smrti. Nevraživost, nenávist a strach z náboženské konkurence zcela jistě zapříčinila Ježíšovo ponížení a potupu. V té chvíli šel jakýkoliv ohled stranou. Byli bychom zcela jistě rádi, kdyby tomu tak nebylo. Člověk má však ve svém ustrojení schopnost za určitých okolností být natolik zlý a nenávistný, že naše přání se vždy nenaplní. To prožil osobně někdy asi každý z nás. Je to i historická zkušenost.

Přesto – nezoufejme. Výše citované biblické verše nás povzbuzují a ukazují nám, že člověk na této zemi, i když si to někdy s pýchou myslí, není absolutním vládcem. Když bylo izraelskému lidu zle, když vítězila tma, vždy se nakonec ukázal Hospodin a demonstroval svoji sílu. Ne člověk, ne pozemský král, ale Hospodin je oním Králem nad celou zemí.

Ve světle všedního dne to může samozřejmě připadat jako blábol. Často podléháme lhostejnosti k věcem víry a naděje, která nás obklopuje. Ale skutečná víra je nezměrným bohatstvím, na které mnohdy zapomínáme. Mnoho lidí o tom neví nebo to netuší.

Právě pevná víra je onou nezlomnou nadějí. V pohledu této víry i apoštol Pavel povzbuzoval své současníky. Ten, kdo vzkřísil Ježíše, vzkřísí i nás. To platí i pro nás dnes. Boží moc nebyla nikdy zničena. Lidem se mnohdy zdálo nebo i dnes zdá, že Pán Bůh jen nečinně přihlíží a dopouští mnohé katastrofy a nespravedlnosti, ačkoliv by měl zasáhnout. On však není tím, kdo by nás vodil za ruku a stále říkal, co máme dělat. On nám dává možnost se rozhodnout.

O Velikonocích v Jeruzalémě byl Ježíš ukřižován. Pán Bůh ho však neopustil, vstal z mrtvých. Věřme, že ani nás v našich současných úzkostech a obavách neopouští. Je s námi. Věřme, že i nás vzkřísí z našich mrákot, obav, beznaděje a skepse. Vždyť on je dárce života.

Michal Šimek

Vzpomínám na Velikonoce v dětství

V době, kdy píši těchto pár řádek, se blíží Velikonoce, největší svátky všech křesťanů. Vždy v tuto dobu si vzpomenu, jak jsem viděl a prožíval tyto svátky, resp. tuto dobu kolem Velikonoc, jako dítě. Dnes, když si uvědomím, jak jsem Velikonoce vnímal, myslím si, že to bylo tím, že jsem nechápal zlo jako nedílnou součást lidské existence.

Pro mne, jako pro nás pro všechny v rodině, začínalo toto období Květnou nedělí. Palmové ratolesti, květy, představa teplého počasí, to všechno ve mně evokovalo jaro. Na tuto dobu jsem se těšil, a abych řekl pravdu, těším se na ni dodnes. Jaro jako roční období ve mně vzbuzuje

radostné pocity s představou, že končí zima, končí období takového umrtvení přírody, šedivých obrazů polí, zahrad, kdy chybí listí, květy, zeleň. Své dětství jsem prožíval v Podkrkonoší, kde většinou v době Velikonoc to mnoho na jaro nevypadalo, zem pokrývaly zbytky zčernalého sněhu a po ránu byl přímrazek. Prostě Květná neděle mi připadala velmi sympatická a slavnostní, tento prožitek jsem měl ještě v polovině týdne před Velikonocemi. Při čtení, které popisovalo triumfální vjezd Ježíše do Jeruzaléma, jsem si představoval a doufal, že nebude následovat to, co skutečně následovalo. To znamená odsouzení a následné ukřižování Ježíšovo. Nechtěl jsem věřit tomu, že Pontský Pilát svým umytím rukou vydá Ježíše katům. Prostě, v dětské představě to bylo pro mne něco hrozně nespravedlivého a to podstatné, že Ježíš vstal z mrtvých, to, co přichází třetího dne po ukřižování, jsem ještě ve svém věku nedohlédl. Dokonce jsem si představoval, jak by to bylo krásné, kdyby Ježíš mohl v té době žít dále, dělat dobro a zázraky, ale dál to již nešlo domýšlet, pro malé dítě to vlastně byla pohádka.

Dnes jsem dospělý člověk, ve svém věku již s určitými životními zkušenostmi, přesto mi vzpomínky na vnímání velikonočního času z doby mého dětství nepřipadají tak nenormální, jak by se na první pohled mohlo zdát. Ježíš Kristus za nás jako lidstvo zemřel na kříži, vstal z mrtvých, tím jeho oběť dosáhla svého naplnění. Při čtení dnešního tisku, sledování televize, případně jiných sdělovacích prostředků si uvědomuji, kolik zla, násilí a nedobrého se kolem nás děje. Byl bych jenom rád, kdyby bylo možno alespoň postupně a třeba i pomalu tuto situaci měnit.

Snažme se o to všichni !

Josef Maincl

Velikonoční sborové listy, zpravodaj FS ČCE ve Mšeně. Duben 2011. Připravil LS.

Děkujeme panu Jiřímu Andeltovi, majiteli firmy Elektroslužby ze Mšena, za bezplatné vytištění tohoto čísla Velikonočních sborových listů.

Vzpomínka na kurátora ČCE ve Mšeně Jiřího Pavelku

Ve čtvrtek 21. dubna 2011 uplynou 2 roky od smrti dlouholetého kurátora mšenského evangelického sboru Jiřího Pavelky. Přinášíme vzpomínku jeho manželky napsanou na konci loňského roku.

V předvánoční době – v době Adventu, času očekávání (Spasitele), radosti a naděje, kdy se pozastavujeme a rozjímáme nad celým rokem, nad životem, darovaným nám z Boží milosti, a zároveň vzpomínáme na ty, které již Pán Bůh odvolal z tohoto dočasného života, bych ráda poprosila ty, kteří znali hluboce věřícího člověka, dlouholetého kurátora našeho sboru ve Mšeně a mého manžela Jiřího Pavelku, aby mu věnovali tichou vzpomínku.

Jeho láska ke sboru, který byl pro něj nejvlastnějším domovem, jeho vztah k bližnímu a okolnímu světu byl pro nás příkladem.

Za celý sbor ve Mšeně chci Pánu Bohu poděkovat za dar věrnosti, lásky a obětavosti ve službě, kterou po 35 let s láskou konal.

Od dětství byl svým otcem veden k opravdové víře, pokoře a lásce ke svému sboru. Jeho otec mu sám byl příkladem, neboť také v lásce obětavě a věrně konal pro svůj sbor službu, kterou Pán Bůh od něj očekával; ve svých 40 letech se naučil hrát na varhany a při bohoslužbách pak sbor doprovázel.

V roce 2011 tomu budou dva roky, co bratr Jiří Pavelka odešel v pokoře a odevzdání do Boží ochrany s tím, že na tomto světě již svůj úkol splnil. S vděčností děkuji Pánu Bohu, že dle Jeho vůle jsme se mohli sejít a prožít krásný život i se svými třemi dětmi a účastnit se sborového života. Ve své skromnosti by mi snad odpustil všechna ta slova, kterými jsem chtěla vyjádřit úctu a poděkování za vše, co učinil, a to nejen pro sbor, ale pro nás všechny.

Na závěr chci připomenout z Bible: „Blahoslavení jsou od této chvíle mrtví, kteří Pánu umírají. Duch zajisté dí jim, aby odpočinuli od svých prací. Skutkové pak jejich jdou za nimi.“

Lýdie Pavelková

Převzato z webové stránky Českobratrské církve evangelické:

<http://www.e-cirkev.cz/clanek/1179-Vzpominka-na-kuratora-CCE-ve-Msene-Jiriho-Pavelku/index.htm?srchtxt=vzpom%C3%ADnka+na+Ji%C5%99%C3%ADho+Pavelku>

Výroční sborové shromáždění

V neděli 13. března 2011 se konalo výroční sborové shromáždění. Přinášíme z něj účetní zprávu zpracovanou účetním sboru Josefem Mainclem, výňatky ze zprávy faráře Michala Šimka a promluvu kurátora Jana Kozlíka:

Účetní zpráva J. Maincla:

Příjmy v porovnání s rokem 2008 v Kč	2009	2010
Salár	78.950	45.750
sborové sbírky a dary	42.745	37.802
ostatní příjmy	7.767	13.359
dotace	1.401	0
Příjmy celkem	130.863	96.911
celocírkevní sbírky	9.478	9.642

Výdaje v porovnání s rokem 2008 v Kč

Náklady na provoz sboru	54.625	73.334
Náklady na opravu budov	941	1.004
Církevní odvody	17.542	11.503
Odvod PF	38.000	49.700
Ostatní náklady	6.550	6.260
Výdaje celkem	117.658	41.801

Výsledek hospodaření	+ 24.580	- 44.890
-----------------------------	-----------------	-----------------

Ze zprávy faráře M. Šimka:

Sbor českobratrské církve evangelické ve Mšeně má v současnosti 128 členů.

Během roku se konaly 3 pohřby, z toho 1 pohřeb člena sboru. Byli to:

Vlasta Štěpánová (členka sboru), Miroslav Líman a Václav Eliáš.

Konaly se 2 křty – Michal Šťastný a jeho dcera Jana.

Bohoslužby se konaly pravidelně každou neděli a ve svátky – celkem 54x s průměrnou účastí 18 lidí. Kázali při nich farář Michal Šimek a členové mšenského sboru Jan Kozlík, Luboš Skopec a Zdenka Weiserová. Jako host měla kázání Eva Vymětalová z církve Československé husitské. Zpěv při bohoslužbách doprovázely na varhany a harmonium Veronika Skopcová, Zdeňka Weiserová a Libuše Semilská.

Výuka náboženství se konala během školního roku jednou týdně za účasti 5 dětí – Filip Vidner, Simona a Lukáš Pavelkovi, Anička a Ivan Skopcovi.

Schůze staršovstva se konala pravidelně jednou měsíčně. Na staršovstvu se vedle běžných provozních záležitostí řešil pronájem bytu na faře či možnost budoucí opravy hřbitova v Nebuželích ve spolupráci s občanským sdružením Zahrada a obcí Nebužely.

Staršovstvo nakonec ustoupilo od vzhledem k vysokým nákladům na spolufinancování od plánu na opravu hřbitovní zdi v Nebuželích. Svoji pozornost soustředilo na přípravu nezbytných oprav a úprav na faře a v kostele ve Mšeně (vybudování kuchyňky a sprchového koutu v přízemí na faře; oprava havarijního stavu kolumbária a fasády na věži kostela; úprava umývárny a sociálních zařízení v kostele a nová elektroinstalace v přízemí fary a kostela. Tyto opravy a úpravy by se uskutečnily vzhledem k finanční situaci sboru postupně. Sbor by se obrátil s žádostí o podporu na město Mšeno, Jeronymovu jednotu a na občanské sdružení Vyhledky.

Konaly se rovněž bohoslužby v sousedním Domově seniorů ve Mšeně s tím, že zájemci měli možnost si s farářem popovídat nebo si domluvit individuální návštěvu. Tyto bohoslužby jsou přirozeně ekumenické, navštěvují je obyvatelé tohoto domu - členové našeho sboru a rovněž členové římskokatolické církve. Ekumenické bohoslužby se po dohodě s římskokatolickou farností ve Mšeně konaly v pátek 25.června 2010 od 18 hod. v kostele sv. Martina ve Mšeně. Bylo zvoleno téma Korupce v pohledu bible. Toto shromáždění mělo mediální přesah – rozhovor s farářem Michalem Šimkem pro ČT 24 natočený po bohoslužbě ve Mšeně před kostelem.

Sbor také uskutečnil několik koncertů pro veřejnost:

22.5. 2010 – Jaroslav Hutka (sokolovna Mšeno)

14.8. 2010 – The Sanctuary Choir (vystoupení pěveckého sboru z USA v městských lázních ve Mšeně v rámci festivalu Dixieland Day ve spolupráci s městem Mšeno); ještě před koncertem se konalo přijetí hostů z Ameriky na mšenské radnici a potom setkání v evangelickém kostele se členy evangelického sboru

2.10.2010 – Recitál Slávka Klecandra (evangelický kostel ve Mšeně)

20. 11. 2010 – Podzimní koncert (vystoupení učitelů ze ZUŠ ze Mšena, Mladé Boleslavi a Liberce - evangelický kostel ve Mšeně – připravila Veronika Skopcová).

Na podzim 2010 začal farář Michal Šimek připravovat společně s mšenskými zastupitelkami Alenou Oupickou a Janou Švecovou (členka sboru) vznik Klubu seniorů, který by se měl scházet na evangelické faře.

Sbor ve Mšeně není velký, Obavy o jeho budoucnost se objevují neustále. Jde o obavy, zda sbor zajistí dostatek financí na svůj provoz a zda se nebude umenšovat počet členů. Budoucnost nemusí být snadná. Bude to od všech,

komu záleží na tomto sboru, vyžadovat úsilí modlitební i pracovní a také finanční obětavost.

Stále je zde společenství toužící po biblické a duchovní zvěsti.

Promluva kurátora Jana Kozlíka

Bratři a sestry, vždycky váhám, co vám mám u příležitosti, jako je tato, říci, když nemám nic povzbudivého. Nakonec jsem se smířil s tím, že je to vlastně malý zázrak, že stále ještě můžeme každou neděli slyšet slovo Boží a zpívat naše písně, z nichž každá je jak malý skvost. Co by byla neděle bez toho?

Není pochyb, že žijeme v době hlubokého úpadku – a teď nemyslím jen náš sbor a naši církev či náš stát, ale celou evropskou civilizaci. Jako když Bůh boří, co postavil. Jak Bůh boří? Odejme svého Ducha. Když Bůh boří, nemůžeme očekávat velké věci. Ale i kdybychom měli zaniknout, necht' se tak stane čestně, poctivě a pokorně, aby po nás zůstala stopa, na kterou snad někdo příští bude moci navázat.

Duch, který stvořil kosmos i zemi a vyvolal k životu každou živou duši. Ten nemůže zaniknout, i kdyby Bůh litoval, že zemi a člověka stvořil. Bůh není mrtev, mrtví můžeme být jen my.

Karl Jaspers: „Otázka viny“ příspěvek k problému „vyrovnání se s totalitní minulostí“

přednáška Jana Kozlíka 1. 4. 2011 v modlitebně sboru ve Mšeně

Píše se rok 1946. Německo je doslova v katastrofálním stavu. V Norimberku probíhá soud s nacistickými pohlaváry. O Němcích rozhodují vítězné mocnosti a Němcům je dávána vina. Za této situace píše německý filosof Karl Jaspers o vině. Není důležité (i když bude mít pro Němce fatální následky) jako vinu kladou Němcům vítězové, nýbrž jak se k vině postaví sami Němci.

Úvahy o vině trpí směřováním pojmů a hledisek, píše Jaspers v úvodu, a nelze se spolehnout ani na city (pocity) poraženého národa, nýbrž je třeba otázku viny prosvětlit myšlením.

Jaspers nejprve schematicky rozlišil čtyři pojmy viny a ty pak používá k rozlišení specificky německé viny. Tím chce zabránit plochému tlachání o vině, které hází všechno na jednu rovinu.

Kriminální vina: to jsou objektivně prokazatelné zločiny, které jsou porušením jednoznačných zákonů. O ní má rozhodnout soud.

Politická vina: spočívá sice v činech státníků, ale všichni občané společně odpovídají za to, jakou mají vládu. Míru této viny všech občanů v případě Německa určí vítězné mocnosti.

Morální vina: každý jedinec je morálně odpovědný za své činy a to i za činy konané na rozkaz. Soudcem je tu vlastní svědomí.

Metafyzická vina: v Jaspersově rozlišení je to – na rozdíl od morální viny - odpovědnost za to, co člověk neučinil. Za to, že bezpráví jen přihlížel. Soudcem je jedině Bůh.

Obviňovat někoho zvnějšku lze jen pokud jde o zločin a politickou vinu (jako občana). Morálně můžeme dávat vinu jen sobě samým. Morálně soudit druhého lze jen jako bych to byl já sám.

Jaspers si klade otázku, v jakém smyslu lze soudit kolektiv a v jakém jednotlivce. Je možno volat k odpovědnosti všechny příslušníky určitého státu za jednání tohoto státu. Nelze ale morálně obviňovat nějaký národ jako národ. Není národního charakteru v tom smyslu, že by jej sdílel každý příslušník tohoto národa. Národ nemůže být vinen (či nevinen) ani kriminálním ani politickým ani morálním či metafyzickým smyslu.

Politickou vinu nesou kolektivně všichni jako *občané státu*. A tuto vinu lze dokonce odstupňovat podle míry angažovanosti v organizacích či stranách.

Co se týče kriminální viny – zločinů, zabývá se Jaspers právními otázkami kolem Norimberského procesu. Tím, že se tento proces omezil na zločince, zprošťuje německý národ žaloby. Tím spíše ale Jaspers zdůrazňuje politickou vinu všech příslušníků státu. Neplatí výmluvy těch, kteří se jí chtějí vyhnout tvrzením, že byli a jsou apolitičtí. V moderních státech není možné stát mimo politickou odpovědnost.

O morální vinu jde u všech, kteří věděli nebo měli vědět, co činí, ale nechali se koupit výhodami nebo poslouchali ze strachu. Jak se to dělo, připomíná Jaspers Němcům jako

- a) život v masce - lživé prohlašování loajality k nacistické moci, hajlování, účast na shromážděních
- b) falešné svědomí – obelhávání sebe sama, že neslouží nacistům, ale vlasti
- c) částečné schvalování nacistického režimu - že udělal i něco dobrého pro lidi
- d) klamná iluze, že lze být u nacistů a vnitřně být antinacistou - musíme být s nacisty, abychom „zevnitř“ obrátili věc k dobrému
- e) pasivitu zdůvodňovanou tím, že jakýkoli odpor by byl neúčinný a tudíž nesmyslný.
- f) a konečně, že pouze nechtěli ztratit své povolání nebo výhody.

To vše nazývá Jaspers morální vinou tím spíš, že bylo mnoho Němců, kteří na toto nepřistoupili a vzali na sebe všechny nevýhody z toho plynoucí.

Za metafyzickou vinu považuje Jaspers nedostatek absolutní solidarity s člověkem jako člověkem. Ta je porušena, když člověk přihlíží bezpráví a

zločinu, žije dál, když druhý je vražděn. Zde už nestačí morálně čisté svědomí, že jsem se na tom přímo ani nepřímo nepodílel. Sám fakt, že žiji a byl jsem při tom, když se vraždilo, je vinou.

Jakoby tu Jaspers hovořil za tu početnou kultivovanou vrstvu vzdělanců, kteří byli silně znepokojeni nástupem Hitlera k neomezené moci v r.1933, byli zděšení, když v celém Německu hořely synagogy v r. 1938, a dál už žili jen v hrůze.

Sám Jaspers se otevřeně střetl s mocí, když odmítl dát se rozvést se svojí manželkou „Židovkou“ a byl za to vyloučen z veřejného života. Od té chvíle strávili oba celou nacistickou éru ve strachu před neustále hrozící deportací.

Nemyslím si ale, že „metafyzická vina“ je luxus přecitlivělých intelektuálů. Jde o hluboce lidskou zkušenost. Snad každý, kdo byl přítomen násilí na někom jiném, zažil pocit pokoření, že nic neudělal.

Jaspers je si vědom, že jeho rozlišení vin může někdo zneužít, aby se viny zbavil vůbec. Asi takto: politická vina je kolektivní vina, za tu platíme hmotnou bídou, ale já sám, ve svém nitru tím nejsem nijak dotčen. Kriminální vina se týká jen těch co byli souzeni, ne mne. Morální vina? Jestliže je soudcem jen vlastní svědomí a druzí mi nemají co vyčítat, pak to není tak zlé. Stačí udělat za tím čáru a začít nový život. Metafyzická vina, to je jen jakási těžkomyslná myšlenka nějakého filosofa. Nic takového neexistuje a i kdyby, já o tom nic nevím.

Proto se Jaspers snaží ukázat, jak jsou všechny čtyři viny propojené, jak jedna vyrůstá z druhé a působí na sebe navzájem. Zejména morální a politickou vinu nelze od sebe oddělovat. Způsob života tvoří politické poměry a politické poměry ovlivňují způsob života

Politická svoboda obsahuje něco morálního. Vědomí politické viny (tj. přijetí politické odpovědnosti za to, co se stalo) způsobuje jiné vědomí sebe a to je první známka politické svobody. Vnitřně nesvobodný člověk je na jedné straně poslušný (my bychom řekli „přizpůsobivý“), na druhé straně se cítí nevinen.

My tu nejsme proto, abychom posuzovali politickou a morální vinu Němců. Myslím si dokonce, že o ni nemá právo mluvit ten, kdo sám necítí politickou a morální vinu za to, co se stalo u nás a co jsme udělali my, Češi. Z Jaspersovy knížky jsem vybral to, co platí beze zbytku i o nás. I my jsme odpovědní za to, co se dělo u nás hned v roce 1945 a pak po roce 1948.

Z nepřiznaných vin je hněten charakter národa či společnosti. Vina otců tak přechází na děti jako dědičný hřích. Když pak přišel r. 1989 – chvíle možné očisty - kdo cítil svůj podíl viny na tom co bylo? Ten, kdo celou tu dobu žil z těch omluv a výmluv, jak je pečlivě vyjmenoval Jaspers? Ne, ten se jen rychle přizpůsobil novým poměrům a chopil se nových příležitostí. A tito

„přizpůsobiví“ lidé dnes doslova zaplavili státní správu, a kontaminovali politickou sféru.

I dnes slyšíme, že jsme se dosud nevypořádali s naší totalitní minulostí. To je pravda, ale co tím kdo myslí? Že bylo odsouzeno málo těch vyloženě kriminálních zločinů? Jistě, byla tu patrná nechuť to vyšetřovat i soudit. Každá kriminální vina byla totiž spojena s politickou vinou dalších osob a to soudci rozplétat neuměli a zřejmě ani nechtěli. Ani žádná vláda na to nijak netlačila. Kdo by si však mohl myslet, že o něco víc soudních procesů by stačilo na mravní a duchovní očistu společnosti? K tomu, aby si každý připustil svou morální a politickou vinu na minulém režimu, nelze nikoho přinutit. Bylo a je i nyní třeba připomínat Jaspersovu výzvu, aby si každý pro sebe ujasnil, „kde jsem cítil falešně, myslil falešně, jednal falešně“ a nehledal vinu u druhých.

Krátce

Setkávání na faře – Po Novém roce pokračovala setkání v modlitebně vedle kostela otevřená pro všechny zájemce. Konají se zpravidla první pátek v měsíci od 18 hod.

V lednu účastníky seznámil botanik Václav Petříček ve své prezentaci fotografií s rostlinami vyskytujícími se v bibli.

V únoru mšenský římskokatolický farář Bohuslav Bártek hovořil na téma Meditace a modlitba v dnešním světě. Zabýval se vztahem práce a modlitby a také rodinou. Zdůraznil důležitost odpočinku a také skutečné modlitby. Ta je dýcháním duše.

V březnu se podělily o své dojmy z dovolené v Kalifornii paní Ivana Říhová se svojí dcerou Martinou. K vidění byla krása národních parků, příroda v okolí San Francisca. Došlo i na srovnání životního stylu a způsobů u nás a v Americe.

V dubnu se zamyslel nad tématem Otázka viny a vyrovnání se s totalitní minulostí kurátor mšenského evangelického sboru Jan Kozlík. Vyšel z knihy Karla Jasperse, který se snažil těsně po 2. světové válce inspirovat Němce k otevřenému vyrovnání s nacistickou minulostí. Ve své knize Otázka viny popsal jako nastavené zrcadlo pro všechny Němce 4 druhy viny: kriminální, politickou, morální a metafyzickou. Jan Kozlík si položil otázku, zda byl jeho pokus úspěšný a zda nás německý filosof může dnes inspirovat k vyrovnání s naší komunistickou totalitní minulostí .

Klub seniorů ve Mšeně – svoji činnost zahájil ve čtvrtek 3. února na evangelické faře. Jeho účastníci se scházejí každý čtvrtek od 16 hod. Program většiny setkání připravují sami senioři. Na programu byla například psychomeditace, kanisterapie, novinky ze světa literatury či zážitky z cest. Na organizaci činnosti Klubu seniorů se podílejí členky městského zastupitelstva Alena Oupická a Jana Švecová s farářem Michalem Šimkem.

Na základě podané žádosti byla městem Mšeno na činnost Klubu přidělena dotace ve výši 9900,- Kč.

xxx

Plánované opravy a úpravy – střecha kolumbária je v havarijním stavu a vyžaduje nezbytnou opravu, aby již nepokračovalo pronikání vlhkosti způsobující opadávání omítky. K opravě již bylo vydáno závazné stanovisko. Náklady na opravu se odhadují na 15000,- Kč.

O vybudování kuchyňky se sprchovým koutem v přízemí fary rozhodlo staršovstvo. Po jejím dokončení by se mělo výrazně zlepšit zázemí pro konání sborových i dalších akcí pro veřejnost. Náklady na její pořízení se odhadují na 46000,- Kč. Peníze na opravu chce staršovstvo získat finančními dary od těch, kteří mají v kolumbáriu uloženy své blízké, dary od členů a příznivců sboru a podáním žádosti na Jeronymovu jednotu Českobratrské církve evangelické.

Žádost podaná v rámci grantové pomoci města Mšena na tyto opravy koncem února nebyla schválena.

xxx

Tipy na četbu

Philipp Vandenberg: Údolí faraonů

Vydalo nakl. Alpress, Praha 2005

Philippa Vandenbergova pravidelným čtenářům jistě není třeba představovat. Narodil se v roce 1941 ve Wroclawi, v Mnichově vystudoval historii, píše literaturu faktu a historické romány. Na svém kontě má již 25 knih.

Titul, na který Vás chci upozornit, je vlastně příběh dvou vědců, Němce Heinricha Karla Brugsche a Francouze Augusta Marietta, kteří se spolu setkali při vykopávkách v legendárním Údolí králů. Na základě osobních zápisků obou badatelů napsal Philipp Vandenberg knihu plnou napětí, ale také zde popisuje mnoho zajímavých událostí, které se odehrály v druhé půlce 19.

století v Evropě i v Egyptě, například výstavbu Suezského průplavu nebo světovou výstavu v Paříži.

Knihla však pojednává především o archeologických vykopávkách. Královské hrobky byly vykrádány již v době faraonů. Aby se okrádání čelilo, bylo poblíž Dejr al-Bahri za vlády faraóna Hrihora přeneseno téměř 40 mumií králů a faraonů do společné komory, vytesané ve skalní stěně. Tuto komoru objevili v roce 1875 n. l. tři feláhové (rolníci) z obce el-Kurna a po dobu téměř deseti let hrobku pečlivě vykrádali a rozprodávali. Tyto drahocennosti nesmírné historické hodnoty se objevily na trhu a archeologům bylo jasné, že objevena nebyla jen jedna královská hrobka, nýbrž celá galerie. Ale jak vypátrat, odkud tyto zvláštní nálezy pocházejí? A proto byla na feláhy nastražena léčka. Senzační nález egyptologům nakonec vyrazil dech. Téměř 40 mumií králů a faraonů Nové říše (Ahmose, Amenhotep I., Thutmose III., Ramses II. ...) i se zbytky záhrobní výbavy. Mumie byly opatrně převezeny do Káhirského muzea a zde snad konečně našly klid.

Stieg Larsson: Trilogie Milénium

1. díl: Muži, kteří nenávidí ženy

2. díl: Dívka, která si hrála s ohněm

3. díl: Dívka, která koplá do vosího hnízda

Vydalo nakl. Host Brno, 2008, 2009 a 2010

Tento třídílný švédský politický a žurnalistický thriller pojednává především o temných tématech naší „moderní“ společnosti, o násilí páchaném na ženách, o dětské prostituci a zkorumpovanosti mocných.

V prvním dílu má novinář Mikael Blomkvist za úkol vyšetřit starý kriminální případ: zmizení vnučky známého průmyslníka. Blomkvist se seznámí s mladou hackerkou Lisbeth Salanderovou, která mu při pátrání vydatně pomáhá. Společně začnou rozkrývat temnou rodinnou historii.

Následující díl pojednává o vraždě dvou novinářů, zaměstnaných v redakci časopisu Milénium. Podezření padá na hlavní hrdinku, Lisbeth Salanderovou. Ale neúnavný novinář Blomkvist Lisbeth důvěřuje, a proto se rozhodne její nevinu dokázat. Oba hrdinové jsou vždy o krok dál před nemotornou policií, přesně v tom potřebném množství, aby si na poslední chvíli stihli zachránit život a zapeklitý případ rozluštili.

V posledním dílu nalézáme Lisbeth v nemocnici, léčí se ze zranění, někdo ji postřelil. Ani v nemocnici však není bezpečno...

I v tomto dílu bude muset dokázat svou nevinu a za pomoci novináře B. usvědčit pravé viníky.

„Milénium“ sklídilo hned po svém vydání mimořádný úspěch u čtenářů i kritiky a v roce 2008 získalo ocenění za nejlepší dílo severské kriminální literatury. Podle předlohy literárního díla byly natočeny tři celovečerní filmy.

Kateřina Tučková: Vyhánění Gerty Schnirch

Nakl. Host, Brno 2009

Kateřina Tučková zpracovala choulostivý námět o živelném, nelegálním vyhnání Němců z Brna na konci druhé světové války.

Hlavní (fiktivní) postava tohoto románu, Gerta Schnirch, pochází s typické středostavovské rodiny. Otec je Němec, matka Češka. Otec vstoupí do nacistické strany a Gerta je proto na konci války ve jménu kolektivní viny i se svou malou dcerou „odsunuta“ do Rakouska. Přežije pochod smrti, do Vídně už ale nedorazí. Spolu s několika dalšími Němkami je nasazena na nucené práce. Román popisuje těžké začátky odsunutých žen, které byly na jihomoravském venkově trpěny jen jako levná pracovní síla. Později pracuje Gerta jako administrativní síla správního komisařství, takže z první ruky zažívá přerozdělování německého majetku. Nakonec opět získává československé občanství a vrací se do Brna.

Poslední část knihy je věnována událostem kolem roku 1968 a složitému vztahu s již dospělou dcerou Barborou, která odchází z domova. Vypravěčkou je tentokrát Barbora.

Autorka napsala velmi sugestivní historický román. Čtenář si při jeho četbě uvědomí, jak těžké je pochopit události, které jsme sami neprožili.

Alena Mašálková

Rádio Svobodná Evropa přinášelo objektivní zprávy z celého světa

Paní Libuše Čeřovská pochází ze Mšena, kam se před několika lety vrátila na důchod. Je členkou místního evangelického sboru. Původním povoláním učitelka. Po vynuceném odchodu z Československa pracovala pro československé vysílání rádia Svobodná Evropa (RFE – Radio Free Europe). Právě letos v květnu si připomínáme 60. výročí zahájení vysílání RFE, které se stalo postrachem komunistického režimu v Československu..

Proč jste v době normalizace opustili se svým manželem Československo a vydali se do Německa?

Z tehdejší ČSSR jsme byli vystěhováni v rámci akce StB ASANACE. Byli jsme režimu nepohodlní, oba jsme byli rozpracováni, já podle par.98 Tr.z. za podvracení republiky pod krycím jménem MARKÉTKA a manželovi po návratu z vězení vyhrožovali dalším vězněním za činnost podle par. 105-špionáž. Jeho krycí jméno mu dala StB jako FAUST.

Přestože před několika lety bylo proti těmto zločincům vedeno před Obvodním soudem pro Prahu 6 soudní líčení, všichni odešli jen s podmíněnými tresty.

Jak jste se dostala ke spolupráci se Svobodnou Evropou?

Po příjezdu do Mnichova jsme navázali kontakt s tehdejším ředitelem českého vysílání RFE panem Dr.Pickem a redaktorem Slávou Volným.

V čem spočívala Vaše práce?

Začátek spolupráce spočíval v popisu událostí, které se staly celé naší rodině, postupně jsem začala z podnětu nového ředitele pana Šedivého kontaktovat osoby v ČSSR, přejímat o nich informace a předávat je do redakce RFE. Kromě toho jsem s manželem prováděla rešerše denního tisku, který nám byl několika osobami zaslán na naše 3 krycí adresy. Později jsem dostala od ředitele RFE výhradní právo navazovat telefonické kontakty s disidenty a s osobami vyvíjející politickou činnost proti současnému komunistickému režimu.

Měla jste v té době někdy strach? Nevyhrožoval Vám někdo během této spolupráce při vysílání?

V době našeho pobytu vyšetřovala mnichovská kriminální policie vyhrůžku bombovým útokem a byli jsme proto policií vyzváni k opatrnosti.

Měla jste nějakou zpětnou vazbu z Československa – ohlasy na Vaši činnost?

RFE vyhodnocovala na svém záznamovém zařízení ohlasy vysílání, které kromě několika málo nadávek a urážek, které pocházely pravděpodobně z řad StB, a ty byly kladné. Spočívaly zejména v tom, že posluchači byli ještě tentýž den informováni o všech důležitých, protirežimních nebo utajovaných událostech. Podotýkám, že telefonní hovory z ČSSR do Mnichova a moje hovory do ČSSR byly StB monitorovány a poplatky za mezinárodní hovory byly vysoké. Proto jsem účastníkům volala sama a náklady za tyto hovory hradila RFE.

Nestýskalo se Vám někdy?

Neměla jsem s manželem nejmenšího důvodu stýskat si na dřívější pobyt v republice. Manžel byl dvakrát uvězněn, já byla vyhozena z funkce ředitelky školy a navíc nás režim připravil i o náš majetek. Ve Spolkové republice jsme se cítili dobře, byli jsme svobodní a mohli jsme poprvé bez zábran a omezení cestovat po celém světě.

Jak hodnotíte význam vysílání Svobodné Evropy? Nebyla to marná práce?

Domnívám se, že RFE s dalšími rozhlasovými stanicemi, jako byl Hlas Ameriky, BBC nebo Deutsche Welle přinášely objektivní zprávy z celého světa a hlavně také z republiky. Na tuto činnost, i když jsem nikdy od nikoho nedostala žádné uznání, kromě dobrého finančního ohodnocení z RFE, budu vzpomínat celý život.

Pokračovala jste ve spolupráci se Svobodnou Evropou i po roce 1989?

Zajistila jsem přestěhování i části české redakce z Mnichova do Prahy a vysílání bylo oficiálně zahájeno slavnostně 17.května 1990. V redakci jsem pracovala jako stálý zaměstnanec v pozici redaktorky a poradce ředitele českého vysílání až do konce roku 1993, kdy jsem odešla do důchodu.

Může se zájemce někde dočíst o činnosti rádia Svobodná Evropa?

Podrobnosti o činnosti RFE jsou zdokumentovány v sešitu č.14 ÚDV – autor Dr.Prokop Tomek, Činnost StB proti RFE – akce Alfa.

Libuše Čerovská, 1.4.2011

Stojí za to potěšit i jediného člověka

Paní Jindra Červinková se před několika lety přistěhovala do Mšena. Stala se členkou místního evangelického sboru. Svoji houževnatostí překonala a překonává životní trable aktivní tvorbou – paličkováním.

Jak jste se dostala k paličkování?

V roce 1980 jsem vážně onemocněla s pohybovým ústrojím. Byla jsem nevrlá, lítostivá a občas i zlá na své tři děti i manžela. Po šesti měsících jsem si koupila časopis o paličkování krajce. Věnovala jsem se ručním pracem již dříve a tato technika mě velmi zaujala. Napsala jsem do Vamberka, centra paličkování krajky, kde mi vyšli opravdu vstříc a poslali mi adresy na vše potřebné. Tak jsem začala roční učení dle psaného návodu, někdy s pláčem jindy naopak zlobou, když se mi nedařilo.

Co to je paličkování a jak se dělá?

Paličkování je textilní technika při které se příze navíjí na páry paliček a vzájemným kroucením a křížením se vytváří potřebná vazba.

Na kterých místech ve Mšeně a v nejbližším okolí jste dosud své umění prezentovala a vystavovala?

Své práce jsem vystavovala ve Mšeně, Kadlíně, Chorušicích, Nosálově, Katusicích, Mladé Boleslavi, Brandýse n/Lab. Staré Boleslavi, Benátkách n./Jiz. , Vyšehořovicích a v Praze.

Používáte ve své tvorbě také velikonoční symboliku?

Velikonoční symboliku ve vlastní tvorbě používám. Tryptych "Ukřižování, Pieta a Nanebevzetí" vlastní muzeum Praha východ v Brandýse nad Labem.

Co je pro Vás v životě nejpodstatnější?

V životě je pro mne nejpodstatnější zdraví, rodina a můj názor, že jakýkoli koníček, který potěší byt' jediného člověka stojí za to.

Michal Šimek

Únor 1948 nebyl jen dílem komunistů

Ing. **Adolf Rázek** (* 1930) je český katolický aktivista, vězeň komunistického režimu, člen Konfederace politických vězňů. Od roku 1992 pracoval v Úřadu dokumentace a vyšetřování zločinů komunismu jako vyšetřovatel a dokumentarista. Do důchodu odešel v roce 2000 jako vedoucí odboru vyšetřování.

Co podle Vašeho názoru bylo příčinou, že komunisté v roce 1948 v podstatě bez většího odporu převzali moc?

Sám Únor byl jen vyvrcholením poválečného vývoje. Svobodnou volbou většiny prosocialisticky smýšlející společnosti manipulované cílevědomou propagandistickou prací komunistů. Představitelé nekomunistických stran jí nedokázali čelit věcnou argumentací. Jejich hlavním zájmem bylo získání moci ve vnitrostranických soubojích, nikoliv ukázat na cíle komunistů. Politici nedokázali během tří let likvidovat ve svých politických stranách prokomunistické skupiny, které vystoupily v Únoru jako akční výbory. Stejná situace byla i ve většině společenských organizací. Únor nebyl jen dílem komunistů-straníků, ale měl i širokou podporu kolaborantů.

Považujete za správné nemožnost obnovení činnosti agrární strany po 2. světové válce s odůvodněním, že kolaborovala s fašisty?

Odůvodnění bylo čistě účelové. Komunisté nemohli povolit činnost politické strany hájící zájmy zemědělců, protože jejich programový dokument „Manifest“ z roku 1848, který nebyl nikdy odvolán, požaduje mimo jiné – - vyvlastnění pozemkového majetku, - zrušení dědického práva, - zřízení průmyslových armád, zejména pro zemědělství. Čtyři politické strany, povolené v českých zemích, byly diktátem Moskvy, ne rozhodnutím občanů.

Jakou roli podle vás sehrála římskokatolická církev po Únoru 1948?

Na novou situaci nebyla dostatečně připravena stejně jako celá společnost. Lidé neznali vývoj v Rusku po bolševické revoluci. Nepoučili se z historie a proto si ji v určité variantě zopakovali.

Mohl poúnorový vývoj zvrátit odboj se zbraní v ruce? Byla nějaká šance tímto způsobem dosáhnout návratu k demokracii?

Komunisté měli kromě stranické policie (útvary 9600, později vojsko PS) lidové milice, ovládali policii i vojsko. Ozbrojený odboj nebyl připraven a organizován. K intervenci v občanské válce by západní

mocnosti nepřistoupily už s ohledem na jejich vnitropolitickou situaci. Šance demokratického vývoje byly ztraceny už předúnorovým vývojem, kdy nebyl doceněn význam politické práce poskytnutím dostatku informací o realitě života v SSSR a o skutečném programu komunistů. Informační servis nekomunistických stran selhal. Osobní útoky současných stranických představitelů jsou obdobou tehdejší politické scény.

Co pro Vás osobně znamenala zkušenost být politickým vězněm 50. let?

Poznání hodnoty křesťanské víry, která i ve složitých podmínkách přinášela vnitřní svobodu. Vězňům, věřícím politickým proklamacím, se svět zřítil jako domeček z karet.

Zabýval jste se podrobně kolektivizací zemědělství, např. případem Babice. Jak ovlivnilo násilné združstevňování život na venkově?

Násilná kolektivizace měla přípravnou fázi. Vyvolání strachu. Strach nezmizel, jak jsem se právě při zmíněném vyšetřování přesvědčil, dosud. Popravy, věznění, deportace, to vše přerušilo staleté vazby rodů, rodin i sousedské, které nikdy nemohou být plně obnoveny.

Během posledního roku jste se intenzívně zabýval provokací liberecké StB proti soukromým zemědělcům na Mladoboleslavsku v letech 1952 – 53 nazvané podle jedné z obcí - Akce „Kluky“.

Přineslo toto bádání nějaké nové poznatky o kolektivizaci?

Zmíněná akce Kluky je vzorovou ukázkou podvodného jednání komunistického režimu. Provokace odbojové činnosti podle zkušeností z Babic umožnila potrestání téměř čtyř desítek zemědělců třemi a půl stoletím vězení, zdůvodnila krádež jimi obhospodařované půdy, deportace jejich rodin, navodila strach. Strach byl potom důvodem k „dobrovolnému“ vytváření zemědělských družstev v širokém okolí.

Zastáváte názor, že v případě vyhánění sedláků komunistickým režimem šlo o cílenou genocidu. Můžete Váš názor blíže objasnit?

Nešlo o genocidu v trestně-právním smyslu t.j. zbavit je života jako jednotlivce, ale o jejich likvidaci jako svobodného selského stavu a to se režimu nevratně podařilo.

Čím přispěl selský stav k rozvoji života československé společnosti ve 20. století?

Všestranný podíl selského stavu na kulturním a společenském životě první ČSR neumím jednoduše formulovat, ale na adresu dělnické třídy

chci zdůraznit, že v protektorátu nebyl hlad ne proto, že dělníci dostávali přídatkové lístky za dobrou práci pro Říši, ale protože existovala solidarita zemědělců.

Co pro Vás osobně znamenaly roky 1968 – 9?

Posílení naděje, že začatý proces uvolňování totalitního systému bude pokračovat.

Prosím, popište Váš nejpozitivnější a také nejzápornější zážitek z těchto let.

Nejpozitivnějším zážitkem byla možnost navázání vzájemných kontaktů bývalých politických vězňů, která zejména po amnestii v roce 1960 byla sledováním a provokacemi ze strany StB pod hrozbou nového věznění (většina bývalých vězňů byla propuštěna podmíněčně). Uvolnění umožnilo i rozvoj ekumenické spolupráce, která ani v následujícím období „normalizace“ nezanikla. Nejzápornější? Ztráta naděje u mladé generace, vyjádřená sebeobětováním Jana Palacha. Nejsem anděl a nežiji mezi anděly a člověka bez příkras se naučíte poznávat právě ve vězení. Neočekáváte proto nespelnitelné.

Co bylo horší? Represe 50. let nebo husákovská normalizace?

Jako horší společenské klima vnímám období bezzásadové normalizace.

Proč jste neemigroval?

Hlavním důvodem byly rodinné vazby a naděje, že dojde k trvalé změně.

V polovině 80. let minulého století jste byl zatčen za šíření

katolického samizdatu. Jaké byly vaše pocity normalizačního vězně?

Vazební podmínky v polovině 80. let byly naprosto nesrovnatelné s padesátými lety. Vězeňství se až neuvěřitelně humanizovalo, možná proto, že političtí vězni již byli téměř exoty. Ani vznesená obvinění nebyly notoriety 50. let – velezrada a špionáž, ale v našem případě maření dozoru nad církvemi a náboženskými společnostmi.

Po převratu v roce 1989 jste se angažoval jako vyšetřovatel a posléze dokumentarista Úřadu pro dokumentaci a vyšetřování zločinů komunismu (ÚDV). Proč jste do toho šel?

Protože jsem byl vyzván ke spolupráci a znal jsem situaci v období tvrdých represí, takže mně nikdo nemohl při vyšetřování vyprávět pohádky. Zároveň jsem cítil odpovědnost za pravdivé zveřejnění zločinů, ke kterým docházelo v naivní víře, že viníci budou potrestáni.

Od toho jsem musel ustoupit a snažit se aspoň o jejich pojmenování a o popsání jejich viny.

V té době se poměrně často objevoval názor, že vyšetřovatelé ÚDV předávali soudu neprofesionálně připravené podklady, takže proto často nešlo konkrétní viníky stíhat a případy musely být odloženy.

Co k tomu můžete říci?

Předně ÚDV získalo pravomoci vyšetřovacího útvaru policie až v roce 1995. Za druhé pracovalo s materiály vyprodukovanými StB až do roku 1998 jako s přísně tajnými jak je tato instituce označila. Úřad je vyšetřující orgán řízený státním zástupcem či prokurátorem, který teprve podává žalobu příslušnému soudu. Obě zmínění justiční instituce zachovaly po roce 89 personální kontinuitu. Na otázku můžu odpovědět příslovím: vrána vráně oči ... I zjevná justiční vražda byla na příklad po několikerém soudním projednání výsledně překvalifikována na trestný čin zneužití pravomoci, který byl již v minulosti amnestován.

Co jste prožíval, když se Vám podařilo doložit, že estébák Ladislav Mácha umlátil číhošťského faráře Josefa Toufara k smrti a byl na základě Vašich zjištění odsouzen?

Musím opravit formulaci otázky. P. Toufar nebyl umlácen k smrti, ale psychickým a fyzickým týráním mu bylo ublíženo tak, že jeho následkům podlehl. Mácha byl odsouzen jako přímý pachatel. Účast a podíl na smrti P. Toufara, ale měli desítky dalších členů komunistické strany, kteří jsou však podle trestního práva bezúhonní. Spravedlnost i kdyby chtěla, je proti pozitivistickému přístupu bezmocná. V tom je i nespelnitelnost našeho očekávání spravedlnosti.

Zabýval jste se rovněž střelbou na hranicích na občany, kteří se chtěli přes dráty Železné opony dostat na svobodu. Není přehnaný názor, když někdo komunistické Československo přirovnává k velkému koncentráku?

Železná opona, jejíž část tvořilo i téměř 1000 km československé státní hranice oddělovala dva světy. Srovnání s velkým koncentrákem také užívám. Sám jsem se na táboře v Jáchymově cítil mezi svými svobodnější než na svobodě v 60. letech. Nelze srovnávat máme-li na mysli jen materialistický pohled. Svoboda totiž nespočívá jen v hmotném vlastnictví a v možnosti plotem neomezeného pohybu.

Proč jsme se zatím dostatečně nevyrovnali s komunistickou minulostí? Co ještě musíme udělat?

Nevyrovňali jsme se s minulostí, protože nebyla vůle. Vůle nebyla proto, že každý z nás kdo žil v tomto prostoru, více či méně měl účast na dění. Vyrovnat se s minulostí, znamená zpytovat své svědomí a to už dvě generace neznají. Je snazší minulost „zamést pod koberec.“

Je obdivuhodné, s jakou energií vyvíjíte aktivitu. Spolupracujete s Českým rozhlasem a Českou televizí, jezdíte na besedy do Rakouska a Německa, navštěvujete školy. Co Vás žene a drží?

Snažím se sdělit své zkušenosti a poznatky. Ne jako samostatné události a příběhy, ale jako řetěz příčin a následků, kterými se totalitní systémy v podstatě demokratickým postupem dostaly k moci. Ve zneužití demokracie je totiž nebezpečí hroící i dalším generacím.

Michal Šimek

Vyšlo v Perspektivách č. 5 (příloha katolického týdeníku) - únor 2011

Noc kostelů ve Mšeně - pátek 27.11. 2011

Letos poprvé se evangelický sbor ve Mšeně připojil k celostátní akci nazvané „Noc kostelů.“ Smyslem akce je otevřít prostory pro zájemce, návštěvníky a turisty, kteří nejsou členy té či oné farnosti. Letos se tato akce, o níž zájemci najdou všechny podstatné informace na www.nockostelu.cz, uskuteční v pátek 27. května. Nad Nocí kostelů ve Mšeně převzal záštitu starosta města pan Martin Mach.

Program:

1. Kostel bude pro návštěvníky otevřen od 17 do 22 hod.
2. Panely s texty a obrázky dokumentujícími historii i současnost evangelického sboru ve Mšeně a místní duchovní tradice v průběhu staletí
3. Pro zájemce možnost výstupu na věž kostela s výhledy do kraje
4. Od 19,30 hod. průběžné hraní děl různých skladatelů s přestávkami (hrají Veronika Skopcová – harmonium a flétna; Alexandr Visič - kytara; oba učitelé ZUŠ Mladá Boleslav)
5. Prostor pro modlitby, přímlyvy a meditace
6. Prostor pro rozhovor se členy sboru
7. Možnost posezení na farní zahradě u ohně spojeného s povídáním a opékáním

Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný. (Jan 3,16)

Zveme všechny, kdo chtějí slyšet radostnou zvěst o vzkříšení našeho Pána Ježíše Krista, na **velikonoční sborová shromáždění:**

Velký pátek **22. dubna** **16:30**

Hod Boží - Velikonoční neděle **24. dubna** **10:00**
(s vysluhováním Večeře Páně)

Sbírka na Jeronymovu jednotu a na opravu kolumbária

Až do konce května probíhá sbírka na Jeronymovu jednotu. Z jejího výnosu budou rozděleny na základě žádostí vybraným sborům peníze na opravy. Vzhledem k tomu, že i náš sbor bude letos žádat o podporu na opravy kolumbária a vybudování kuchyňky s příslušenstvím, věnujte prosím této sbírce pozornost. Informační letáky k této sbírce jsou k dispozici v předsáli kostela.

Své příspěvky můžete předat po bohoslužbách sestře Ivě Pavelkové nebo zaslat na sborový účet č. **174 987 837 / 0300**, prosím, uveďte variabilní symbol 2011. Děkujeme!

Na opravu kolumbária můžete také přispět přímo darem na výše uvedený sborový účet (bez variabilního symbolu). Děkujeme!

Farní sbor Českobratrské církve evangelické ve Mšeně u Mělníka.

Farář Mgr. Michal Šimek, bytem v Kosmonosích,
tel.: 608 718 898, e-mail: simek61@quick.cz.

Bohoslužby se konají každou neděli v 10 hodin.

Výuka náboženství v úterý v 17 h.

Setkání střední generace 1. pátek v měsíci od 18 hod.

Pobožnost v domově seniorů v úterý v 9 h jednou za 14 dní.